

JÖTTEM, HOGY A BŰNÖSÖKET IGAZAKKÁ TEGYEM

(Lk, 2,17)

*A szavak keményen hangzanak
az üres térben, – a hegyeken túl
a fehér izzásban kövekre vésett
Istenarc néz a színpalak mögé, én
csak díszlet vagyok a horizonton.
Körülveszem magam lelkiismeretem
bátyájával, trükköket alkalmazok
a büntudat rejtegetésére.
Nem tudom, mit kell tennem,
csak azt, hogy mit nem szabad.
Amíg az ajtót nem találom meg,
nem juthatok ki a legelőre.
Pedig a Nagy Pásztor ott áll és várja
a gazdátlan juhokat, – onnan
néz délre és keletre.
Én meg, ahogy menekülök a fehér
homokon, létem parányi foltján
megpihen az Irgalom keze.*

LÁTÁSTÁVOLSÁG- RÖVIDÜLÉS

*Nem látom jól a világot,
ablakomon szennyes az üveg,
Vajon táncolnak odakint a múzsák?
A fák nem néznek az égre,
csak állnak mint megcsúfolt vénemberek.*

*Ott állok a lépcső tetején,
lent a tél pompája, fent madarak,
a legfelső fok nem vezet sehova,
láthatatlanok a mennybéli falak.*

*Nem nézek többé mágikus tükörbe,
félek, megöl majd a látvány,
félek, nincs helyem a kelléktárban –
leszakadt gomb lettem Isten kabátján.*

*Nem látom jól a világot,
idegen zászlók arcomba csapnak.
Új Babel-torony épül odakint,
de nem veszek részt az építésben,
meg akarok maradni magyarnak.*

FEDEZÉKBEN

*Kibelezett éjszakákon, falak
oltalmában kuporog a szél,
csak egy macska fehérlik
a sötét köveken, – én pedig
vándorútra kélek; altató nélkül,
létem zsugorított fűzfa-remegés.*

*Szemhéjam mögött nem kap
helyet a félálom sem, az éberség
foglya vagyok, – visszafogott
zaj a süllyedő ágykereten.
Araszról-araszra rövidül szobámban
a csend, a hajnalba meztelenített
égbolton szennyes titkok homálylanak.
Ágyam mellett már ég a lámpa,
körém gyűlnek apró fény-rezdzületek,
s kicsiny házam apró ablakán
beint sietősen a reggeli korasárga.*

*Beállok megint a sorba, hagyom,
hogy megint meglincseljenek, hagyom,
hogy belerángassanak az embervadászásba.*

*De nem akarok még annyira sietni,
a nagy tülekedésben inkább visszahúzódok
kicsit kedvezőbb körülmények oltalmába.*

